

0318 – 18. mars

Ha det samme sinn. 2Kor 13: 11.

Apostelen formaner her til samdrettighet og ydmykhet i forholdet til våre medmennesker.

Skulle så noen mene at akkurat dette med samdrettighet og ydmykhet i de daglige medmenneskelige forhold ikke var så viktig et emne for en apostels formaninger, og for opplyste kristne å prøve seg på, –. Da vil nok livets skole ganske snart overbevise oss om noe annet. For akkurat manglende ydmykhet og samdrettighet fører gang på gang både oss og andre ut i store fristelser. Og fører også skam over Jesu navn.

Derfor har heller ikke Jesus Kristus ansett det for smått til å ta det samme emnet opp i sine taler til folket. I Bergprekenen sier han f. eks.: «Salige er de ydmyke, for de skal arve jorden». Og i Luk 14 lærer han oss at vi ikke skal søke etter den øverste plassen ved bordene.

Vi skal holde klart for oss at den rette kristendommen vil lære sine barn å leve rett og lykkelig i alle forhold. Vil lære oss å leve dagliglivet, så vi ikke skal sveve i høytflyvende teorier, men glemme alt vi har lært straks vi møter livets hverdag. Tvert imot skal vi i det daglige liv minnes om «alt som er sant, godt og rent, og de ting som det tales vel om».

Med denne formeningen vil da apostelen si: En kristen skal i livet sitt ikke være egenrådlig og selvopptatt, slik at han skal ha alt etter sitt eget hode. Han må også la andres forstand, meninger og måte å gjøre tingene på, få komme til. Når det ikke er noe som konkret strir mot Guds ord og vilje.

Her tar apostelen opp en tendens som sitter spesielt dypt i ethvert menneskes natur: selvopptatthet og selvklokskap. Dette ser vi allerede hos små barn. Så snart de har begynt å tale, begynner tendensen til å trette og bli egenrådige. Forøvrig ser vi i hele menneskelivet så mange eksempler som bare bekrefter det gamle ordtaket om at «der er like mange meninger som der er hoder». Alle og enhver synes hans forstand og framgangsmåte alltid er den beste.

Hvis vi så følger denne vår natur, og alltid vil kjempe for det vi selv mener, må det jo nødvendigvis alltid bli en uavlatelig strid og uenighet mellom menneskene. Derfor er det et spesielt tegn på stor nåde og visdom, når en kristen tar til seg denne lærdommen; tidlig venner seg til å gi etter for andre. Og heller er kritisk til sin egen mening og forstand, enn alltid å skulle kjempe for denne.

Dette er den allmenne lærdommen Paulus her vil gi oss. Men hvis nå denne tilbøyeligheten til selvopptatthet virkelig ligger så dypt rotfestet i vår natur som vi nå sier, da må vi jo være forberedt på at den også vil gjøre seg gjeldende på det åndelige området.

Derfor er det om å gjøre at vi er opptatt med å innprente oss alle de formaningene til åndelig enhet eller samdrettighet, som vi finner i apostlenes brever. Om denne åndelige enhet lærer Paulus oss at selv om vi ikke alle har samme oppfatning av ethvert spørsmål, noe vi heller ikke kan vente, når «vi forstår stykkevis og taler profetisk stykkevis», skal vi likevel «legge vinn på å bevare Åndens enhet i fredens bånd».

Det vil si at vi, som med et sterkt bånd av fred og kjærlighet, skal holde sammen, eller fast på, den enhet som Ånden har virket. Ikke minst fordi vi jo også har de samme og aller største og viktigste tingene sammen, vi som i Kristus er «ett legeme og én ånd».

Denne enhet i ånd og i tale er sannelig viktig. Hvis f. eks. noen synes de har bedre lys og forstand enn alle de andre i en eller annen sak, og ved å forfekte dette skaper uro og splittelse blant dem som allerede er frelst og forenet i Kristus, –. Da gjør han med dette mye mer ondt enn om han hadde beholdt sitt lys og sin forstand for seg selv.

Ja, av Rom 14 lærer vi at selv om det virkelig var sannheten du kjempet for, så kan det komme til å skje på en slik måte at du drar sjelene bort fra deres «enfoldige troskap mot Kristus». Og har dette skjedd, da sier apostelen at du har «ødelagt den som Kristus døde for», og at «da fører jo din kunnskap til at den svake går fortapt».

Den åndelige enheten, og det at sjelene får beholde sin enfoldige troskap mot Kristus, er av helt avgjørende betydning. Ja, så viktig at framfor å risikere uro inn over dette, må du heller tie alle ditt livs dager, og bare «ha din tro for deg selv framfor Gud».

Faren ved å uroe enhet og samdrettighet er langt større og dypere enn vi aner. Dette er da også grunnen til at apostlene gir oss så mange og alvorlige formaninger på dette området. Formaninger som disse: «Jeg formaner dere, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn, at dere alle fører den samme tale, og at det ikke må være splittelse blant dere».

Og igjen: «Ha det samme sinn, lev i fred med hverandre! Og kjærlighetens og fredens Gud skal være med dere!»